

พิธีรับศีลตั้งชื่อ

วันหนึ่งมีผู้มาเยี่ยมมกุฎกโบสถ์อย่างไม่คาดฝัน ชายหนึ่งและหญิงอีกสองหนึ่งในจำนวนนี้เป็นภรรยาของเป็ปโปเน่

ดอน คามิลโลละมือจากการใช้บรัลโซซ์ตรีตมีเหนือเคียรของนักบุญโจเซฟ หลวงพ่อชะงอกหน้าก้มลงมามองจากบันไดพับชั้นบนสุด ถามธุระของผู้คนที่มา

“เรามีอะไรสักอย่างที่จำเป็นจะต้องเข้าพิธีรับศีลตั้งชื่อแน่ะ” ชายคนนั้นร้องบอก หญิงอีกคนชูเด็กในห่อให้หลวงพ่อดู

“ลูกของใคร?” ดอน คามิลโลร้องถามในขณะไต่ลงจากบันได

“ของฉันเอง” ภรรยาของเบ็ปโปเนรีบตอบคำถาม

“กะใคร?” หลวงพ่อดอน คามิลโลถามซ้ำอีกที

“พูดเป็นมาไปได้ จะมีใครเสียอีกล่ะ?” ภรรยาของเบ็ปโปเนแหงกั้บด้วยความซัดเคื่อง

“ถามเฉยๆ หรือกะนะ ไม่ต้องเคื่อง” ดอน คามิลโลหันหน้ามาพูดด้วยในขณะที่เดินตรงไปยังห้องเก็บเครื่องสักการะ “เท่าที่เคยได้ยินมา เขาว่าพวกคอมมิวนิสต์นิยมเล่นรักเสรีนี่นา”

ในตอนทีหลวงพ่อเดินผ่านแท่นบูชา หลวงพ่อถือโอกาสคุกเข่าหน้ากางเขน แอบยักคิ้วทลิวตาให้พระผู้เป็นเจ้า “ท่านได้ยินเรื่องเมื่อครู่นี้ใหม่ครึบ?...” ดอน คามิลโลกระซิบเบาๆ ด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ ยิ้มกริม “ผมจัดการพวกไม่มีศาสนาได้อีกครั้งแล้ว”

“เหลวไหล...ดอน คามิลโล” เสียงของพระองค์เกรี้ยวกราดบ่งความรำคาญเติมที “...ถ้าพวกเขาไม่มีศาสนาจริง ทำไมเขาจึงมาที่นี่เพื่อให้ลูกของเขาเข้าพิธีรับศีลตั้งชื่อ?...นี่หากว่าภรรยาของเบ็ปโปเนตบบ้องหูของเจ้าก็น่าจะสามดี”

“ถ้าภรรยาของเบ็ปโปเนตบบ้องหูของผม ผมจะ...ผมจะคว่ำหน้ายิงคอของมันสามคน แล้ว...”

“แล้วอะไร? ...” พระองค์คาดคั้นหาคำตอบ

“ก็...ไม่มีอะไรหรอกครึบท่าน ผมเปลอปาก กลอนพาไปเท่านั้นเองครึบ”

ดอน คามิลโลละล้าละลักตอบ ลูกขึ้นยืนในทันที

“ดอน คามิลโล, ล้ารวมให้มากกว่านี้หน่อย” พระองค์ล้าทับ สุรเสียงบ่งความไม่พึงใจอย่างยิง

หลวงพ่อดอน คามิลโลแต่งองค์ทรงเครื่องเต็มยศ เดินตรงมายังอ่างน้ำศักดิ์สิทธิ์ “ต้องการตั้งชื่อลูกว้ากระไร?” หลวงพ่อถามภรรยาของเบ็ปโปเน

“เลิน ลิเบร์โร อันโทนิโอ” ภรรยาของเบ็ปโปเนตอบเสียงใส

“งั้นก็เชิญไปตั้งชื่อกันที่รัสเซีย” ดอน คามิลโลตอบด้วยเสียงราบเรียบ มือวางฝ่าปีดอ้านักศักดิ์สิทธิ์ลงดังเดิม

ทั้งสามคนจ้องมองคู่มือของหลวงพ่อู๊สึกเหมือนกับว่ามีมือโตเกือบเท่าใบตาล ทั้งสามคนถอยหลังกรูดออกจากโบสถ์โดยดูษณี ตอน คามิลโลพยายามวิ่ง ภายเข้าไปในห้องเก็บเครื่องสักการะ แต่ก็ต้องชะงักท่าเมื่อมีเสียงดังลั่นลงมา จากแท่นบูชา

“ตอน คามิลโล, เจ้าเพิ่งกระทำเรื่องชั่วร้าย รีบกลับออกไปเดี๋ยวนี้ ไปเชิญคนพวกนั้นกลับเข้าโบสถ์และทำพิธีรับศีลตั้งชื่อให้เด็กในทันที”

“แต่...ท่านขอรับ...” ตอน คามิลโลประหวั่นเสียงหลวง “พิธีรับศีลไว้เสมอว่าพิธีรับศีลไม่ใช่แค่พิธีการ หากแต่เป็นพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ พิธีรับศีลเป็น...”

“ตอน คามิลโล...” พระองค์ขจัดขึ้นมากลางประโยค “...นี่เจ้ากำลังจะพบว่า เรื่องพิธีรับศีลอย่างนั้นหรือ? ฉันเป็นผู้บัญญัติขึ้นมา หรือไม่จริง? เจ้ากำลังทำผิดใหญ่หลวงเพราะความหลงผิด เพราะหากเด็กคนนี้มีอันต้องตายในวินาทีข้างหน้า เจ้าต้องรับผิดชอบแต่ผู้เดียวที่ไม่เปิดโอกาสให้เด็กคนนั้นเข้าถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์”

“ท่านขอรับ...อย่าพูดเป็นลิเกไปเลย” ตอน คามิลโลเถียงเสียงแข็ง “สวรรคตเป็นพยานเถอะ เด็กคนนั้นอ้วนท้วนสมบูรณ์ เนื้ออวบชมพูเหมือนนุทลาบ”

“นั่นก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย” เสียงของพระองค์ตอบสวนมาทันควัน “สมมติว่ากระเบื้องเกิดหล่นลงมาทับหัวหรือไม่ก็เกิดป่วยชักกระตุกกะทันหัน?...เจ้ามีหน้าที่ต้องทำพิธีรับศีลตั้งชื่อ”

ตอน คามิลโลโบกมือประท้วงุ่นวาย “แต่ท่านขอรับลองคิดให้ถี่ถ้วนเสียก่อน ถึงแม้ว่าเจ้าเด็กคนนี้จะต้องตกนรกหมกไหม้ เออ, อาจจะเป็นการพูดเกินความจริงไปบ้าง แต่ถ้าจะพิจารณาให้ดี เด็กซึ่งเป็นผลงานของเจ้าคนชั่วร้าย มันอาจจะหาวิธีคิดโกงแทรกเข้าไปในสวรรคตได้ ท่านกำลังจะสั่งให้ผมเสี่ยงที่จะนำคนที่แบกชื่อเลนินเข้าสู่สวรรคต ลองคิดดูสิครับท่าน ผมทำลงไปเนื่องจากคำหนึ่งถึงชื่อเสียงของสวรรคตหรือกนะ”

“ชื่อเสียงของสวรรคตเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของฉันทเอง...” เสียงของพระองค์สั่นสะท้านด้วยความโกรธสุดขีด “สิ่งเดียวที่ฉันมีในใจก็คือ ฉัน

ต้องการให้ทุกคนเป็นคนดี ฉันไม่สนใจว่าชื่อของฉันจะเป็นเลนนีหรือว่าทัวกระดุม ถ้าเจ้าอยากจะช่วยกันจะแนะนำพวกเขาว่า การตั้งชื่อพิลึกพิลั่นให้เด็กแบกเอาไว้ น่าจะเป็นการระก้อความรำคาญให้เด็กในยามที่เขาเติบโตใหญ่”

“หะ...” ดอน คามิลโลตอบในที่สุด “...ผมก็มีดิอีกนั่นแหละ ผมจะจัดการให้เป็นที่เรียบร้อย”

วินาทีนั้นเอง ประตูโบสถ์เปิดผาง เบ็บโปเน่เดินเข้ามา อุ้มลูกไว้ในวงแขน เบ็บโปเน่ถีบประตูปิด ลั่นดาลประตูกึ่งกั๊ง

“ฉันจะไม่ยอมออกจากโบสถ์เด็ดขาด...” เสียงของเขาประกาศก้องโบสถ์ “...จนกว่าลูกชายของฉันจะเข้าพิธีรับศีลตั้งชื่อเรียบร้อยแล้วเท่านั้น”

“เห็นไหมครับท่าน?...” ดอน คามิลโลกระซิบเบาๆ ยิ้มกริ่มในขณะที่เหลียวหน้ากลับมาหาพระองค์ “...ท่านคงจะเห็นแล้วว่าพวกมันเป็นคนแบบไหน? เราเปี่ยมด้วยความพิสุทธิใจแล้วไง? ดูลิครับท่านว่ามันปฏิบัติต่อเราอย่างไร?”

“ลองเจ้าเป็นเขาบ้าง กิริยามารยาทของเขาอาจจะไม่น่ายอมรับนัก แต่เราก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของเขาได้” พระองค์ตอบด้วยเสียงอ่อนโยน

ดอน คามิลโลสั่นศีรษะไปมาด้วยความสิ้นหวัง

“ก็อย่างที่ฉันลั่นวาจาเอาไว้แล้วว่าฉันจะไม่ยอมออกจากโบสถ์จนกว่าเขาจะทำพิธีรับศีลให้ลูกชายของฉัน” เบ็บโปเน่ร้องบอกซ้ำอีกครั้ง วางเบาะลูกบนม้ายาว จากนั้น ก็ถอดเสื้อนอกออก พับแขนเสื้อทั้งสองข้างให้ทะมัดทะแมงยิ่งขึ้น เบ็บโปเน่อย่างสามชุกตรงเข้ามาหาหลวงพ่อ

“ท่านขอรับ...” ดอน คามิลโลกระซิบขอร้องพระองค์ “...ผมขอวิงวอนต่อท่าน ถ้าท่านคิดว่าเป็นการเหมาะสมแล้วที่พระของท่านจะต้องยอมสยบต่อคำขู่การคุกคามของไอ้บ้านนอกคนนี้ ผมก็จะเชื่อฟังปฏิบัติตามโดยไม่บิดพลิ้ว แต่ถ้าเพื่อว่าในวันพรุ่งนี้ มันพาควายมาข่มขู่ให้ผมทำพิธีรับศีลให้ ท่านอย่าบ่นก็แล้วกัน ท่านเองก็รู้ว่าการทำเยี่ยงอย่างเลวๆ มันอันตรายขนาดไหน”

“เอาเถิด...” พระองค์รับคำ “ในกรณีนี้ ขอให้เจ้าได้ใช้ความพยายามทำให้เขาเข้าใจ..”

“ถ้าเผื่อมันชกผมล่ะ?”

“ลูกจะต้องอดกลั้น ลูกจะต้องน้อมรับความทรมานทุกข์ทนมเหมือนอย่างที่ผมเคยชกกลับมาแล้ว”

ดอน คามิลโลหันกลับมาประจันหน้าผู้บุกรุก “เอาเหอะ, เบ็บบิโเน เด็กคนนี้จะเข้าพิธีรับศีลตั้งชื่อ...แต่ต้องไม่ใช่ชื่อรียานั่น”

“ดอน คามิลโล...” เสียงของเบ็บบิโเนตะกุกตะกัก “...แกอย่าลืมนะว่าฉันเอาฟูกกะทิแฉ่ไปรับลูกปีนบนยอดดอย แผลของฉันยังไม่หายดี ถ้าแกชกต่อล่ะก็ ฉันรับรองว่าจะเอาม้ายาวแพนทาบาลแกแน่”

“อย่ากังวลไปเลย, เบ็บบิโเน ฉันไม่ชกได้สักร้อยคอก็ได้วะ” ดอน คามิลโลยืนยันด้วยเสียงหนักแน่นพอกับกำปั้นทุบบองหูของเบ็บบิโเนก่อนจะพูดขาดคำ

คู่อริทั้งสองฝ่ายล่าถอย เต็มไปด้วยมัดกลมแน่นบึงเหมือนมัดเหล็กกล้า กำปั้นบินว่อนแหวกอากาศวี๊ดวอด หลังจากที่เวลาผ่านไปยี่สิบนาที ท่ามกลางเสียงหอบหายใจและหมัดกระทบเนื้อ ฟันมีเสียงดังขึ้นจากทางเบื้องหลังของดอน คามิลโล “...ดอน คามิลโล ปลายคางเปิดแล้ว เด็ยวนี้เลย” เสียงนั้นดังจากแท่นบูชา ดอน คามิลโลที่หมัดขวาตรงเข้าปลายคางสุดแรงเกิด เบ็บบิโเนล้มตึงหน้าจวบพิน

เบ็บบิโเนนอนเหยียดยาวแน่นิ่งอยู่บนพื้นเกือบสิบนาทีเต็มๆ จากนั้นก็ลุกขึ้นนั่งสะบัดหัวไปมาค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นยืนคล่าปลายคางบื้อๆ หยิบเสื้อนอกขึ้นมาสวม จัดการผูกผ้าพันคอสีแดงเสียใหม่ก่อนจะอุ้มลุกขึ้นมา

ดอน คามิลโลในชุดเต็มยศเรียบร้อยแล้ว ยืนรออยู่ด้วยความสงบขำอ่างน้ำคักดีลิตี

“จะให้ตั้งชื่อเด็กว่าอะไร?” หลวงพ่อถามขึ้น

“คามิลโล ลิเบร์โร อันโตนิโอ” เบ็บบิโเนพิมพ์ด้วยความยากลำบากผ่านริมฝีปากบวมแจ๋อ

ดอน คามิลโล่สั่นศีรษะปฏิเสธ “อย่าดีกว่า, เราจะตั้งชื่อเขาว่า ลิแบร์โร คามิลโล เลนิน..” หลวงพ่อตอบท่าทางครุ่นคิดอย่างหนัก “...ใช่แล้ว...เลนิน, ถ้าเรามีคามิลโลคอยกำกับอยู่ เลนินก็จะได้ไม่ออกฤทธิ์”

“เอเมน” เบ็บไปเน่ขานรับ มือคลึงปลายกางเกงไปมา

เมื่อพิธีเสร็จสิ้นแล้ว ดอน คามิลโล่เดินตรงไปคุกเข่าหน้าแท่นบูชา พระองค์ ยิ้มรับและเปรยขึ้นว่า “ดอน คามิลโล่, ฉันเห็นจะต้องเชื่อเสียแล้วว่า ถ้าเป็นเรื่องการเมือง เจ้าเก่งกว่าฉันมากทีเดียว”

“...รวมทั้งเรื่องหมัดมวยด้วยครับท่าน” ดอน คามิลโล่ตอบด้วยความภาคภูมิใจ มือสองข้างคลึงลูกมะฮอกบวมเป่งบนหน้าผากไปมา